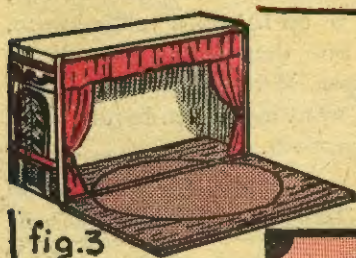
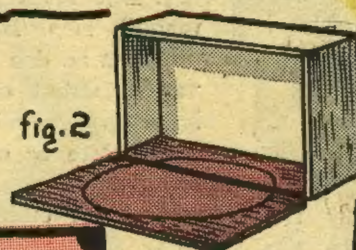


BEHOORT BIJ PANORAMA 7 MEI 1936









WE BEGINNEN MET DEN BOUW VAN ONS CIRCUS (zie blz. 7)

BETTIE'S GROOTE STRIK





FOEI, wat waait het toch!" riep Bettie uit, toen ze den hoek van de straat omging. Maar op hetzelfde oogenblik botste ze ook tegen een jongen aan, die met een vlieger onder zijn arm liep.

„Zoo, vind je dat het zoo hard waait?" lachte dat jongetje, dat Pim heette. „Pas maar op, dat de strik, dien je daar in je haren hebt, niet met je wegwaait...!"

Bettie voelde onwillekeurig naar haar strik, die wel groot was en dus duchtig in den wind wapperde, maar waarmee ze toch niet zou kunnen wegwaaien, al stormde het ook van je welste in het stadje.

„Ik moet vlug suiker gaan halen voor m'n moeder," zei ze en ze liep vlug door.

In den winkel

TOEN ze in den winkel kwam, werd ze daar geholpen door een vriendelijke winkelierster, die aan Bettie vroeg, of ze nog pas korten tijd in het stadje woonde.

„Ja, mevrouw," antwoordde Bettie. „We zijn enkele dagen geleden uit de hoofdstad naar hier verhuisd."

En terwijl ze dit zei, probeerde ze haar strik, die door den wind danig toegetakeld was, weer wat meer in zijn fatsoen te brengen.

„Wacht maar, meisje," zei de winkelierster, toen ze dit zag. „Ik zal dien strik wel even overbinden."

En de vriendelijke vrouw strikte Bettie's haarlint opnieuw, zoodat het als voorheen weer keurig zat.

„Zoo, nu zie je er weer netjes uit!" zei ze en terwijl ze een achterdeur in den winkel opende, voegde ze er aan toe: „Je doet beter met zoo'n storm achterom naar huis toe te gaan. Loop maar even den tuin door en als je dan dat veldje oversteekt, ben je zoo weer thuis!"

Ja, Bettie begreep nu ook, dat die weg korter was dan die, welke over straat voerde. Toen ze op het open veldje kwam, zag ze Pim daar bezig zijn vlieger op te laten. Hoog in de lucht stond deze al, want met dezen harden wind was het echt vliegerweer.

Bettie maakt een luchtreis

HALLO, ben jij daar!" riep Pim haar tegemoet, maar juist, toen hij die woorden zei, werd Bettie's strik plotseling grooter en grooter, om eindelijk een klapwiekende beweging te gaan maken, als ware hij een paar vleugels. En al klapwiekende tilde hij Bettie van den grond en vloog met haar omhoog, heel hoog, tot daar waar de vlieger stond.

Bettie zag, dat het gezicht, dat op den vlieger geschilderd was, haar toelachte en toen hoorde zij den vlieger vragen:

„Hoor eens, wat ben jij er voor eentje? Ben jij een nieuw soort vliegmachine — of ben je ook een vlieger? Nee, een vlieger kun je niet zijn, want je hebt geen staart met papiertjes, zooals wij!"

„Ik ben maar een meisje!" antwoordde Bettie. „Maar mijn haarlint is zoo gegroeid, dat de strik me al klapwiekend mee omhoog heeft genomen. Hoe zou ik weer beneden kunnen komen?"

„Nou, dat is zoo moeilijk niet. Maar maak je daarom maar niet bezorgd, want het is veel leuker om hier boven rond te vliegen. Vind je ook niet? Ik ben er nooit blij om, wanneer ik weer omlaag gehaald word."

„Ja, ik vind het hier ook wel leuk, maar toch...."

Een ontmoeting in de wolken

ZOO zweefden ze al pratend steeds hooger, zoo hoog, dat ten slotte de aarde bijna niet meer te zien was.

„Nee, nou moet je toch eens kijken!" riep de vlieger opeens uit en hij wees met een van de papieren

pluimen, die hij opzij had hangen en die wel op een paar handen leken, omhoog. „Kijk dat maan-mannetje eens ijdel zijn! Hij laat zijn portret maken door fotograaf Uil."

En zoo was het ook inderdaad. Nu ze heel dicht bij de maan gekomen waren, konden ze het duidelijk zien. Het maan-mannetje glimlachte zoo lief hij maar kon en hij deed erg zijn best, er zoo voorkomend mogelijk uit te zien. Aan het uiterste puntje van de maan had de fotograaf zich opgesteld, terwijl twee kleine muizen — waar zouden die toch wel vandaan gekomen zijn? — belangstellend toekeken.

„Nu een oogenblik rustig zijn," zei meneer Uil. „En vriendelijk kijken!... Zoooo!.... Juist, dank U wel! Dat wordt beslist een goed portret!"

„Ach, wat is dat jammer!" hoorde Bettie den vlieger klagen. „Nu trekken ze me weer omlaag, juist nu het zoo plezierig wordt!"

„Kon Pim mij ook maar omlaag halen!" vond Bettie.

„O, dat kan hij best. Houd je maar aan mij vast, dan gaan we samen naar beneden."



„Nu een oogenblikje rustig!" zei meneer Uil. „En vriendelijk kijken."

Zoo pakte Bettie dan den vlieger stevig beet bij een van kwasten, die aan zijn zij hingen, en direct voelde ze, hoe ze geleidelijk omlaag gehaald werden.

Weer naar de aarde terug

HOOG boven haar glimlachte het maantje heel voldaan en rondom hem lachten een heeleboel sterretjes, dat de hemel er van fonkelde.

Maar al spoedig kwamen er wolken aangedreven, die al dat moois aan 't oog ontrokken — en dat vond Bettie wel jammer, omdat ze zoo graag had willen weten, hoe fotograaf Uil en de beide muisjes het klaar speelden, om weer beneden op de aarde te komen.

Dat zou nu wel steeds een raadsel voor haar blijven!

Zoo daalden ze dan steeds verder; de aarde was reeds lang duidelijk te zien en weldra zag Bettie zelfs de straat, waar ze op een hoek tegen Pim was aangeloopen. Toen zag ze ook het veld met den lustig draaienden windmolen en daar stond Pim zijn vliegertouw op een klos te wikkelen, waardoor de vlieger omlaag gehaald werd.

Bettie dacht juist: „Wat ben ik blij, dat ik mijn boodschappenmandje steeds goed vastgehouden heb en geen suiker gemorst heb," toen ze — bons — op den grond terecht kwam, juist achter den tuin van haar woning.

Weerzien met Pim

„WAS dat geen leuke vlieger?" vroeg Pim, die naar haar toe gerend kwam.

Bettie vond het vreemd, dat hij geen woord zei over haar eigen vliegtochtje — maar zelf zei ze ook niets, behalve dan dat het een mooie groote vlieger was, dien hij bezat.

„Je moogt wel oppassen, dat je zelf niet wegvliegt met dien wapperenden strik!" lachte Pim.

Het meisje voelde er naar. Ja, deze strik was toch wel veel te groot met zulk een wind....

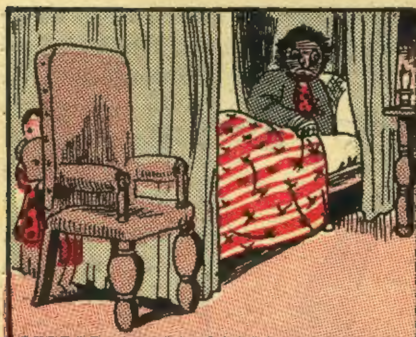
„Ik moet vlug naar binnen!" zei ze.

„Kom dan vanmiddag hier op het veld spelen!" antwoordde Pim en ging na gegroet te hebben verder.

Maar later zat Bettie er over na te denken, hoe zonderling dat toch met haar vliegtocht geweest was — h a d ze nu werkelijk gevlogen, heelemaal tot bij de maan — of was die vliegtocht maar iets geweest, dat ze zich verbeeld had?



TEDDIE IN POPPENLAND



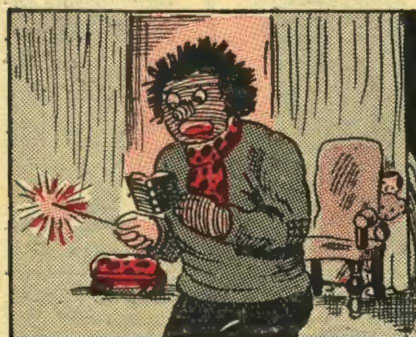
WOLHAAR ONTWAAKTE EN GING MET 'N LODDERIG GEZICHT OVEREIND ZITTEN.- "IK DACHT WAARLIJK, DAT IK IETS HOORDE!" BROMDE HIJ. LIESJE EN TEDDIE VERSTOPTEN ZICH FLUKS.-



"HÈ, NU KAN IK METEEN NIET MEER SLAPEN!" MOPPERDE DE REUS. "DAN ZAL IK MAAR OPSTAAN EN WAT GAAN TOOVEREN MET DEN TOOVERSTAF VAN DE ELFENKONINGIN"



ACHTER EEN STOEL VERSCHOLEN KEKEN LIESJE EN TEDDIE NAAR DEN REUS, DIE 'N GEHEIM PANEEL IN DEN MUUR OPENDE, WAARIN HIJ DEN TOOVERSTAF EN HET BOEK VERSTOPT HAD.



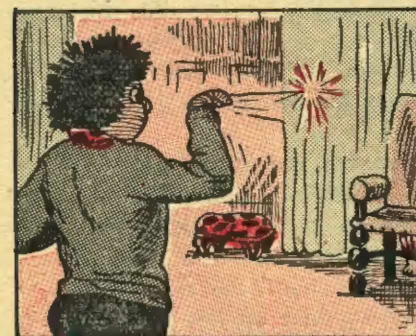
"IK WAS TOT BLADZIJ 27 GEKOMEN," MOMPELDE DE REUS.- "JA, HIER IS 'T- NU ZAL IK EENS EEN PAAR ECHTE TOOVERKUNSTEN GAAN UITVOEREN!"



EN DAAR BEGON HIJ: EERST VERANDERDE HIJ EEN BANKJE IN 'N KIKKER, DAARNA DE GORDIJNEN IN 'N SPINNEWEB MET EEN GROOTE, DIKKE SPIN IN HET MIDDEN.



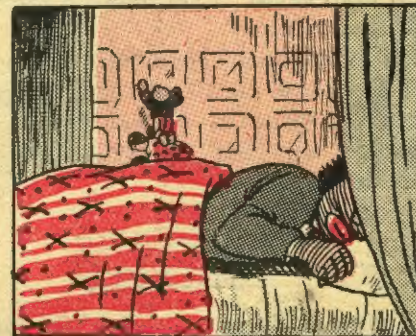
LIESJE SCHROK HEEL ERG, TOEN ZIJ DIE SPIN NAAR HAAR TOE ZAG KRABBELEN.- "WEES MAAR NIET BANG, LIESJE!" FLUISTERDE TEDDIE, AL WAS HIJZELF OOK BANG.



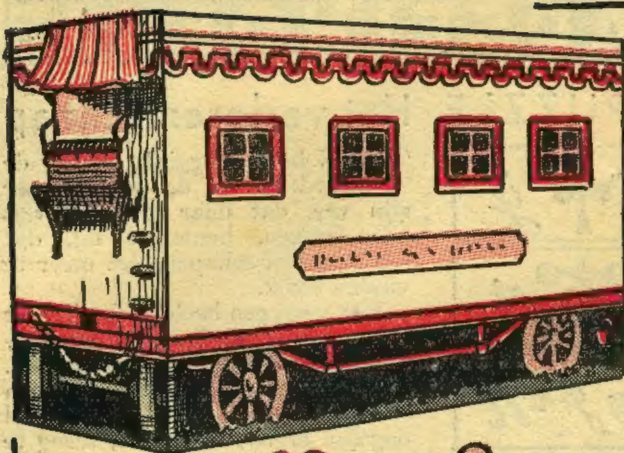
GELUKKIG MAAR, DAT REUS WOLHAAR WEER SPOEDIG DE KIKKER EN HET SPINNEWEB MET DE SPIN WEER IN HUN OUDE GEDAANTE TERUGTOOVERDE. LIES EN TEDDIE ZUCHTTEN ER VAN.



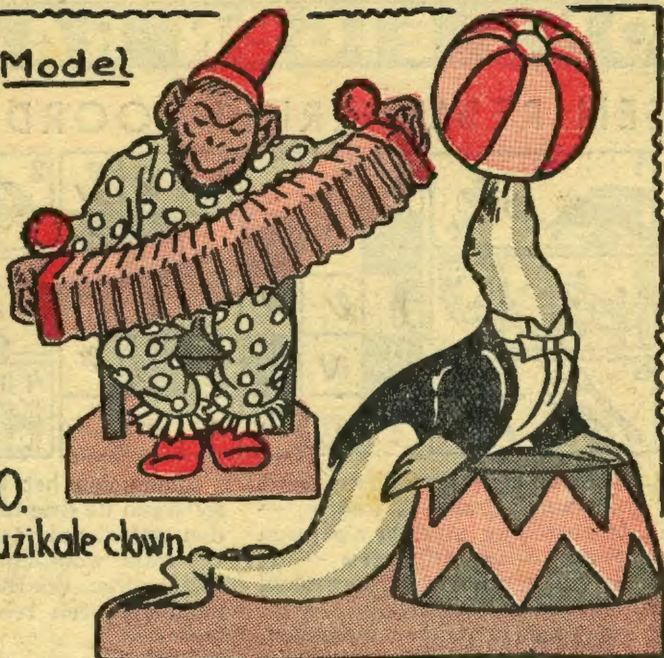
DAARNA GING DE REUS WEER NAAR HET GEHEIME VAKJE IN DEN MUUR, WAARIN HIJ DEN TOOVERSTAF EN HET TOOVERBOEK VERVOLGENS ZORGVULDIG WEGSLOOT.



TOEN GING HIJ WEER SLAPEN.- "HELP ME, LIESJE!" ZEI TEDDIE. "NU WIL IK EENS PROBEEREN, OF IK NIET BIJ DAT GEHEIME VAKJE KAN KOMEN!" HIJ KLOM OP LIESJE'S RUG.



Model



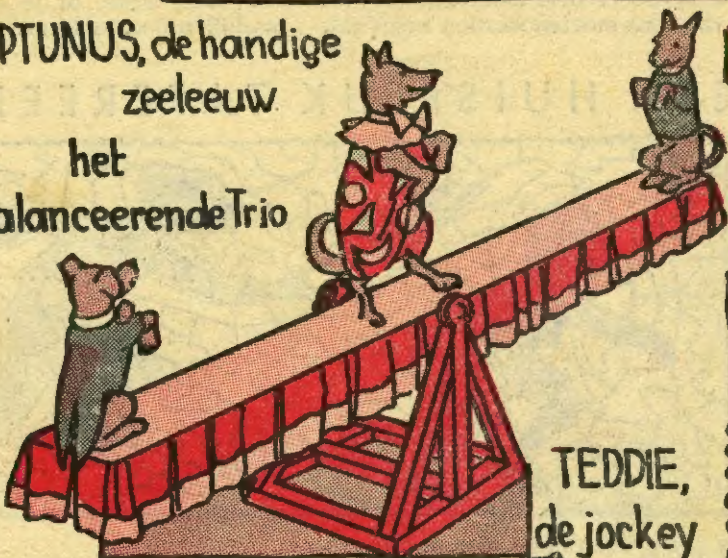
POLLIE de
pauze-pony



BIMBO.
de muzikale clown

NEPTUNUS, de handige
zeeleeuw

het
Balanceerende Trio



de berenacrobaat
BAREND

VERONICA,
het onhandi-
ge varken

TEDDIE,
de jockey

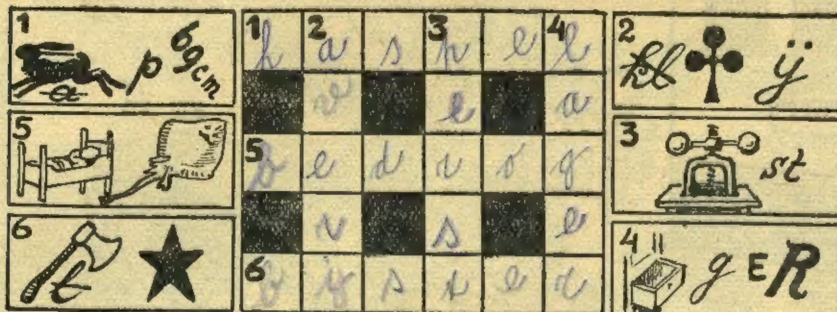






ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN REBUS-KRUISWOORDPUZZLE



HIER is eens een nieuw soort kruiswoordraadsel, waarbij — in tegenstelling met de algemeen bekende kruiswoordpuzzles — de in te vullen woorden voorgesteld worden door een kleinen rebus.

Zes woorden moeten gevonden, waarvan er drie loodrecht en drie waterpas moeten worden ingevuld.

Links van het kruiswoordraadsel staan de drie horizontale woorden geteekend, terwijl rechts de verticale woorden als rebus zijn aangegeven. Elk rechthoekje bevat natuurlijk een rebuswoord.

Probeer eens, of je dit nieuwe raadsel oplossen kunt.

EEN HUISELIJK TAFEREELTJE

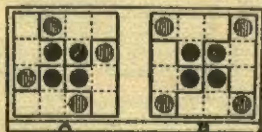


DIT gedoe van dooreengestrengelde lijnen kun je zelf omtooveren tot een tafereel van huiselijk verkeer bij eenige goede kennissen van de trouwe Sjors-lezers.

Wanneer je nieuwsgierig bent te weten, wie er op dit aardige tafereeltje voorkomen, moet je alle vakjes, waarin een punt staat, maar eens met een potlood of met inkt zwart maken; dan zul je een paar oude vrienden van je begroeten kunnen.

OPLOSSING: TOOVERVIERKANT

Figuur A geeft aan, hoe meneer Peinsgraag het vierkant verdeelde,



terwijl figuur B laat zien, hoe hij de vier stukken daarna weer ineen paste.

Het verloren schaap

TOEN boer Stuggink achter de boerderij in de weide naar zijn vee, dat daar graasde, was gaan kijken, bemerkte hij, dat een van zijn schapen niet meer te vinden bleek.

Het werd een heele zoekerij voor onzen vriend, alvorens hij het vermiste dier weer teruggevonden had.

Ben je in staat het verloren schaap, dat in de teekening wel degelijk ergens te zien is, terug te vinden?

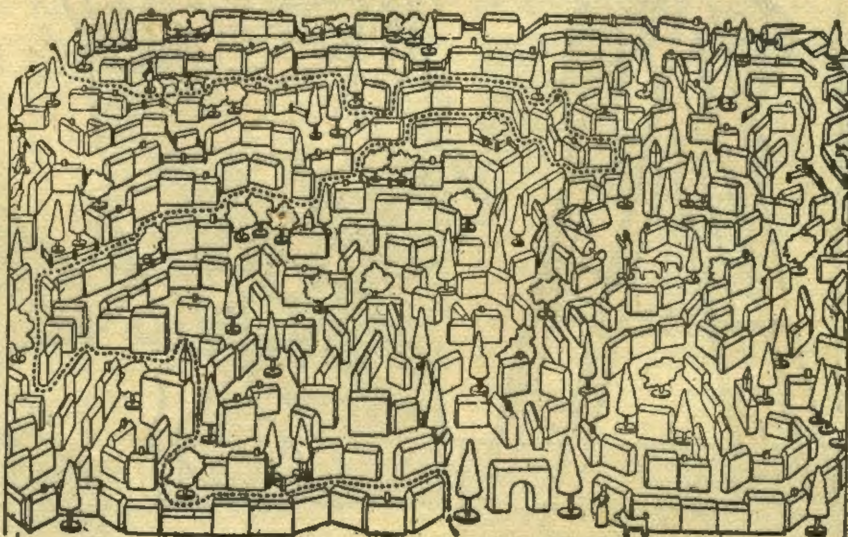


OPLOSSING: ZOEK DE TWEE GETALLEN

Het eigenaardige van de drie opgeschreven getallen was, dat elk volgend getal zeven minder was dan het voorgaande. Meneer Pruttelings moest dus nog opschrijven de getallen 15 en 8.

OPLOSSING: WEET JE DEN WEG IN SPEELGOEDSTAD?

De te vinden weg door Speelgoedstad staat in deze teekening met een stippellijn aangegeven.



DE OPBOUW VAN ONS CIRCUS

Eerst woonwagen en arena

De dieren, die optreden, komen pas het laatst

JE hebt het natuurlijk al gezien op blz. 1 en blz. 5, al dat levende zoowel als doode materiaal voor den opbouw en de inrichting van ons circus.

Deze week kunnen we den woonwagen, die tevens dienst doet als arena, reeds geheel gereed maken, terwijl een gedeelte van de levende have (zoo heeten alle dieren te zamen met een deftig woord) ook reeds in gereedheid kan worden gebracht.

De volgende week komen dan nog het versterkte Bravissimo-orkest en de geleerde olifant met zijn dresseur en berijders, waarmee dan het circus Bravissimo gereed is.

Zooals we de vorige week reeds schreven, hebben we eerst een ledig sigarenkistje van 50 stuks noodig (zie fig. 1 op blz. 1), dat we van binnen en van buiten met wit papier beplakken, echter met uitzondering van de binnenzijde van het deksel en de daaraan grenzende binnenzijde van het kistje, die bruin blijven en waarop we van pakpapier een ronde schijf als manege plakken. Dan ziet het kistje er dus uit als fig. 2 op blz. 1 aantoont.

De woonwagen moet er uit komen te zien, als het model in den linkerbovenhoek van blz. 5 aangeeft. We knippen dus de voor- en de achterzijde van den wagen, die links en rechts op blz. 1 staan, uit en plakken die dan op de korte zijden van het kistje.

Aan beide lange buitenzijden van den wagen komen vier vensters, welke vensters je ook op blz. 1 aantreft. Knip ze dus uit en plak ze aan beide kanten van het kistje, zooals het model aangeeft.

De twee lange strooken met wielen, die in de vorige Sjors op blz. 5 stonden, worden uitgeknipt en onderaan de twee lange zijden van den wagen geplakt, terwijl de twee schulpranden uit dat nummer dan bovenaan — dus boven de vensters — gekleefd worden. Zie maar naar het model op blz. 5 van dit nummer.

Ten slotte knippen we nog de twee strooken met het opschrift Circus Bravissimo uit blz. 1 en plakken die aan beide zijden onder de vensters. Dan is de wagen van buiten geheel gereed en ziet er uit als het model.

Vervolgens doen we het deksel weer open, om van gekleurd papier er de roode gordijnen en de roode strook in te plakken, gelijk dat door fig. 3 op blz. 1 wordt aangegeven.

Daarmee is Circus Bravissimo — op de levende have na — gereed gekomen.

Welnu, alle figuren der optredende dieren — dus ook kangoeroe Bummie en Dillie en Dallie, die in ons vorige nummer stonden — plak je op stevig karton; laat ze dan onder een stapel zware boeken goed vlak opdrogen en knip ze vervolgens uit.

Onderaan de achterzijde van elke figuur plak je een houten blokje, zoodat de figuurtjes staan kunnen.

Ten slotte doe je de heele levende have in het kistje en zet dat weg, tot je de volgende week met het Bravissimo-orkest en den geleerden olifant het geheele circus compleet hebt en voorstellingen kunt gaan geven.



EEN der grootste veroveraars uit de wereldgeschiedenis was de Mongoolsche vorst Djengis Khan, die in 1155 werd geboren. Zijn heele leven voerde hij oorlog en niet één volk kon hem weerstaan. Toen hij eenmaal China onder de knie had gekregen en zegevierend Peking was binnengetrokken, had hij pas goed den smaak beet. „We gaan de heele wereld veroveren," zoo spoorde hij zijn volk aan, en hij hield woord ook. In 1219 zetten zijn legers zich in beweging, overal schrik en ontsteltenis verspreidend. Zelfs tot Hongarije drong hij door. Hij stierf op 72-jarigen leeftijd in 1227 tijdens een nieuwen veldtocht tegen China.

* * *

DE stad Alexandrië, die aan de monding van den Nijl in Egypte is gelegen, dankt haar naam aan den wereldveroveraar Alexander den Grooten, die haar in het jaar 322 stichtte. Alexander was toen nog maar net 30 jaar oud, maar niettemin had hij op dat oogenblik al heel Azië tot aan Voor-Indië en Afrika tot aan den Nijl veroverd.

Spoedig werd Alexandrië de beroemdste stad der Oudheid. Zij bezat de grootste universiteit en de grootste bibliotheek, waar 700.000 papyrusrollen werden bewaard. In het jaar 47 vóór onze jaartelling kreeg de stad bezoek van Julius Caesar, doch daarna ging zij snel achteruit. Telkens weer werd zij veroverd en verwoest. Haar prachtige bibliotheek werd in 640 verbrand door de Arabieren, die vonden, dat niemand iets meer behoefde te weten, dan wat in hun Koran stond. Ten slotte vernietigden twee geweldige aardbevingen de laatste resten van de oude stad van Alexander den Grooten. Toen in 1798 Napoleon Bonaparte er aan wal stapte, telde de bevolking nog maar 4000 zielen. Thans is Alexandrië weer een groote, moderne stad.

* * *

BUITEN China wonen ongeveer 10 millioen Chineezen. Vooral tot Nederlandsch-Indië hebben zij zich steeds aangetrokken gevoeld; omstreeks 2.000.000 Chineezen zijn dan ook in dien archipel gevestigd. Verder wonen er ruim een millioen in Fransch Indio-China en een half millioen in Hongkong. Vele dezer Chineezen hebben het tot millionnair gebracht, want ze werken van den vroegen ochtend tot den laten avond en zijn daarbij doodzuinig. Je moet het zelf ook maar eens probeeren; je zult zien, dat je dan binnenkort eveneens millionnair bent.

* * *

IN iedere maand van het jaar wordt in een of ander deel der aarde tarwe geoogst.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN VERDIENDE STRAF

















